

ДЗЕНЬ ПАМЯЦІ І ЎСПАМІНАЎ



Нешматслоўны, як і большасць ваяваўшых, Анатоля Валянцінавіч Рудкоўскі, які год таму стаў старшынёй раённай арганізацыі грамадскага аб'яднання «Беларускі саюз ветэранаў вайны ў Афганістане», ахвотней расказвае пра справы сённяшнія. Напрыклад, што афіцыйна ўшацкія «афганцы» зарэгістраваліся зусім нядаўна. Лічыцца, што ў суполцы 43 чалавекі, хоць дакладны ўлік ніхто не вядзе, таму на справе можа быць і больш, і менш. Не ўсе ветэраны «Афгана» «выходзяць на сувязь» нават напярэдадні 15 лютага. Гэта аб'яднанне выключна добраахвотнае. Менавіта па патрэбе душы яны кожны год наведваюць у лютым магілы загінуўшых сяброў, збіраюцца разам. Не шмат, чалавек па 10–12. А каб гэтае мерапрыемства было больш прыемным, а не скупой сустрэчай мужчын, сёлета вырашылі сабрацца разам з жонкамі. Час лечыць, і сённяшнія праблемы воінаў-інтэрнацыяналістаў калі і існуюць, то звязаны не з «сіндромам вайны», а з праблемамі сямейна-бытавымі. Так лічыць Анатоля Валянцінавіч. Амаль усе сямейныя, расцяць дзяцей і ўсё радзей бачаць сны з афганскімі пейзажамі. Хоць час ад часу яны ажываюць, напрыклад, калі падчас урокаў працы, якія вядзе ў Вялікадолецкай школе, хто-небудзь з яго вучняў запытаецца пра... заўсёды цікавае для хлопчыкаў. Ён не ўдзельнічаў непасрэдна ў баявых аперацыях, хоць суправаджаючы калоны ў складзе мотастралковага ўзвода, хапала ўсяго.

Да Анатоля Валянцінавіча былыя воіны рэдка звяртаюцца за дапамогай. Мабыць таму, што даўно вырашаны жыллёвыя праблемы. З працаўладкаваннем многім дапамог таксама «афганец» — дырэктар ААТ «Ушачы» В. Ф. Бяльковіч, там цяпер працуе пяцёра былых інтэрнацыяналістаў. Пра здароўе ж мала хто непакоіцца. А мабыць і не ўсе ведаюць, да каго і з чым можна звярнуцца. Таму і паведамляе старшыня свой хатні тэлефон (2-33-51), а таксама намесніка Леаніда Міхаля (2-22-95).

— «Афганцы» — народ сціплы. Але лічу, што са здароўем жартваць не варта. І трапіць у шпіталь абавязкова дапаможам. Сам я там лячуся штогод. Да таго ж пачала існаваць сувязь з абласной арганізацыяй, так што падтрымка будзе. Мабыць ёсць у раёне ветэраны іншых лакальных войнаў, няхай таксама прымыкаюць да нас. І ўсім ветэранам, любых войнаў, жадаю перш за ўсё здароўя — як асабістага, так і здароўя ў сем'ях.

15 лютага яны не лічаць святам. Хутчэй – дзень памяці загінуўшых сяброў. А наколькі моцнае іх братэрства, можа сведчыць той факт, што калі пачаў часта хварэць сын і ўрачы параілі перамену месца жыхарства, Анатоль Валянцінавіч паехаў не да сваякоў, а на радзіму свайго армейскага сябра Аляксандра Пугача з Вялікіх Дольцаў.

В. Караленка

На здымку: А.Рудкоўскі